

Režisér Sergej Fedotov vstoupil do českého divadelního světa jako blesk, který rozžehnul plameny víry v možnosti divadla po staveného na hercích a jejich jednání. Přišel, aby připomněl, na co se téměř zapomnělo v době svévolného a téměř mechanického vytváření divadelních inscenací pomocí nejrůznějších scénických efektů, povrchních aktualizací, komplikovaných obrazů plných racionálního uvažování na straně jedné, případně nudného, mrtvolného nastudování textů, které jsou divákovi "krásně" odříkány a doplněny nevzrušivým pohybem. Fedotov se svým usilováním pokouší vrátit divadlu autentičnost, ale i tajemství a magii.

Patřím k těm, kteří Fedotovovu cestu po Čechách sledují již od samotného počátku. Na jaře roku 1995 totiž došlo v mém životě k zásadnímu setkání, do mého rodného podkrkonošského městečka Úpice' přijel hostovat ruský divadelní soubor z Permi.2 Dávali tehdy Panočku a byl to nejen pro mne skutečný divadelní zázrak, něco podobného jsem do té doby nikdy neviděl: jeviště plné slámy a stromů, postavy na něm ze tmy záhadně vystupovaly a v ní také náhle mizely, stejně tak jako plameny svíčky, či zapálená dýmka v jejich rukou, vůně sena se vznášela ve vzduchu, zvuk cvrčků vytvářel ospalou letní náladu, aby v zápětí mocné akordy varhan a ke stropu létající rakev s mrtvou změnily zcela atmosféru v horor, v němž šlo o zachování života a víry v Boha. Vše, co se odehrávalo na scéně, navozovalo divákovi vskutku podivuhodné stavy mysli. Zapomínal jsem s chutí, že sedím v divadle. Obrazy přítomné na jevišti vyvolávaly vzpomínky na zašlé reprodukce dávných mistrů a ještě dávnějších událostí. Dojmy z prvních permských inscenací uvedených na hradeckém festivalu přesně vystihl Jan Císař. Tradiční typ činoherního dramatického divadla stojící na jedné tu nabýval nebývalé plasticity, mnohovrstevnatosti ve vztahu k divákovi. I nejsložitější niterné záchvěvy byly pojednou s nesmírnou intenzitou vrženy do divadelního prostoru a přesně zasahovaly svůj cíl-diváka.